

fra Tyskland. Jeg tror, ethvert Folk har sit Særpræg. Og jeg tror, at Tyskernes Særpræg netop er en gennemført Klarhed, og derfor tror jeg i Virkeligheden, at den Omstændighed, at Tanken der er gennemført, er en Anbefaling.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som flere ærede Medlemmer, baade det ærede Medlem for Kalundborg og det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen), have været inde paa, om hvornaar Ægteskabet begyndte, hvornaar det indstiftedes o. s. v., maa jeg citere den gamle græske Vismands Ord: „Al Strid kommer af Mangel paa Grammatik“. Det kommer an paa, hvad man mener med de Ord, man bruger. Det er en Selvfølge, at Ægteskabet i juridisk Forstand, Ægteskabets juridiske Gyldighed stiftes ved en juridisk Handling, men det, jeg hævder, er, at selve de to Menneskers „Ja“ til hinanden er Ægteskabets Element, det er det, der er Basis for Ægteskabet, og saa komme vi bagefter til at godkende, sanktionere og indvie det. Det er aldeles ligesom med dette Bord. Det er dog virkelig til, før Snedkeren faar fat paa det. Selve de Ting, som Snedkeren danner Bordet af, maa være der, før Snedkeren kommer og gør det til et Bord, men hvis han ikke har noget godt Materiale til at bygge det af, kan ikke den dygtigste Snedker danne et godt Bord. Det Materiale, hvoraf Ægteskabet dannes, er de to Menneskers Hengivenhed og Troskabsfølelse overfor hinanden, men det, som gør det til et lovgyldigt Ægteskab, er selvfølgelig Lovgivningens og Kirkens Indgriben. Men det, jeg hævder, er, at ikke den omhyggeligste Ordning, ikke de største Ceremonier i Kirken kunne gøre et Ægteskab godt eller helligt, hvis ikke det Materiale, hvoraf det dannes, duer dertil; hvis de Mennesker, der indgaa Ægteskabet, ikke ere hellige, kan ikke nogen Ceremoni gøre Ægteskabet helligt.

Det ærede Medlem for Otterup (Lohmann) raadede os ganske venligt til at vise Resignation paa et Hovedpunkt. Det minder mig om Sagen:

Saa skal vi dele,
at jeg faar det hele.

Naar blot Landstinget faar Hovedpunktet og selve Sagen, kan der gøres Indrømmelser paa andre Maader, men de Ting, der kunne opnaas, naar Hovedpunktet er forladt, tror jeg ikke ere meget værd. Der er det mærkelige ved det ærede Medlems Standpunkt, at han erkender, at den Ordning, som Folketinget har vedtaget, i sig selv er den rigtige. Og der er det mærke-

lige ved saa mange andre Taleres Standpunkt, at de indrømme det samme. Og der er ligeledes det mærkelige ved det kirkelige Udvalgs Standpunkt, at i Virkeligheden siger det: i sig selv er dette det rigtige, men Tiden er ikke moden, og man skal ikke paatvinge Befolkningen dette o. s. v. Det er en ganske mærkværdig Forsigtighed, man fra det kirkelige Udvalgs og fra Landstingets Side viser overfor den almindelige Befolkning. Naar vi her i dette Ting, som dog selvfølgelig staaer den almindelige Befolkning noget nærmere end baade Landstinget og det kirkelige Udvalg, tør tage det paa vor Kappe at sige: Vi kende saa meget til den almindelige Befolkning, at vi tør tage det paa os, saa tror jeg ikke, man fra den Side skal komme og gøre Betæneligheder gældende i den Retning.

Sagen er jo ganske simpelt den, at Befolkningens Modstand er opagiteret paa den Maade, at man har fremstillet det, som om det var noget helt andet, der skulde ske, end det, der virkelig skal ske. Man har faaet Folk til at tro, at det, som hidtil er foregaaet i Kirken, nu skulde lægges hen til Raadhuset eller hos en Smed, eller hvor det er, at man vil tage Højtideligheden fra dem og trække det ned i en lavere Sfære. Det ærede Medlem for Hurup (Barner) har gjort den Erfaring, at Befolkningen nu meget vel forstaaer den Tankegang, som holder paa den almindelige borgerlige Ægteskabsforening, og jeg har gjort akkurat den samme Erfaring. Jeg har endnu ikke truffet nogen Forsamling af Vælgere eller andre Borgere, som ikke meget vel har kunnet godkende den Tankegang, som jeg har gjort gældende, at det, vi ville her, aldeles ikke er at tage noget som helst bort fra Kirken, men blot det, at den juridiske Side af det skal ordnes som en Sag for sig. I Stedet for, at Parterne nu skulle have deres Papirer ordnede i Forvejen, skal Underskrivelsen være en Akt for sig, men derfor er den kirkelige Handling ligesaa fri, som den har været før. Det er, siger jeg, det mærkelige ved det ærede Medlems og det kirkelige Udvalgs Stilling, at de i sig selv give os principielt Ret, men naar de, efter at de have gjort det, alligevel raade os til at vedtage en anden Ordning, synes jeg virkelig, at de Herrer slaa sig selv paa Munden. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem for Hurup (Barner) kan indtage det Standpunkt, han indtog, nemlig at sige: jeg er Tilhænger af den almindelige borgerlige Ægteforening, men jeg har nogen